

RENAȘTEREA

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMANE
A VADULUI, FELEACULUI, GEOAGIULUI ȘI CLUJULUI

Redacția și Administrația:
CLUJ.
Strada Iuliu Maniu Nr. 36

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ
Abonament: 150 Lei la an.

Redactor responsabil:
Dr. SEBASTIAN STANCA
Telefon 13-74

Vie împărăția Ta!

Ceia ce ne-am obicinuit să cerem în toate zilele: împărăția lui D-zeu se va realiza vre-o dată pe pământ?

Omul, dă-ți bine seamă, ce răspuns dai la întrebarea aceasta.

Un răspuns negativ te va degrada în rândul animalelor și-ți va curma pentru totdeauna posibilitatea unui trai „omenesc“.

Un răspuns evaziv, de felul obicinuit în multe cercuri creștine, că împărăția lui D-zeu e realizabilă abia dincolo de mormânt, e un păcat, căci ai pus hotare suveranității lui D-zeu, care e nemărginită. Și pedeapsa păcatului e moartea.

Răspunsul tău va trebui să fie afirmativ și categoric: da, împărăția lui D-zeu e realizabilă și realizarea ei depinde dela stăruința, cu care o cerem și ne nizuim spre ea.

Fiecare om își va imagina împărăția lui D-zeu după „pofta inimei sale“ — ca belșug de pâine, ca belșug de comoditate, de confort, de frumusețe și de plăceri. „Mai ales“ pentru o astfel de împărăție a lui D-zeu să depun în zilele noastre multe stăruințe.

D-zeu ne-a dat puterea, de a fi stăpâni peste toate bunurile pământului. Cu toate acestea, cine ar putea să ne spună exact, între ce împrejurări externe va trăi cetățeanul împărăției lui D-zeu? Cum își va aranja locuința? Care va fi ocupația lui zilnică?

Incepând cu traiul sălbaticului african, care își zidește cuibul între ramurile unui copac urias și terminând cu palatele ca din poveste a miliardarilor americani, sunt nenumărate posibilitățile de trai ale pământenilor. Sunt oameni deplin îndestuliți cu felul de trai a celor dintâi și sunt oameni, pe cari nu-l satisface nici felul de trai a celor din urmă.

Valoarea bunurilor pământești e în raport cu gradul de cultură materială la care au ajuns diferitele popoare.

Un lucru e sigur: cetățenii împărăției lui D-zeu vor fi *fericiți*.

Aceasta împrejurare ne îndeamnă să rostim zilnic cu mai multă nădejde: Vie împărăția Ta!

Regret, că nu mi-am notat, de unde cunosc următoarea tâlmăcire a fericirilor evanghelice.

1. Sărăcia evanghelică este deslăpirea duhovnicească de bunurile acestei lumi.

2. Se întâmplă, că jertvându-se unii pentru binele comun, ajung într-o situație vrednică de lacrimi. — Fericți cei ce plâng, dar nu-și pierd nădejdea.

3. Blândeța va moșteni pământul.

4. Credința mântue. Însătosează și flămânzește după dreptate — și va veni dreptatea.

5. Nimeni nu poate fi absolut desăvârșit. Fi milostiv față de ei, compătimestei, și vei avea fericirea de ai vedea îndreptându-se.

6. Curățește inima de toate deșertăciunile, și vei fi bun și drept — și fericit.

7. Impacă interesele contrare — și vei fi fiu și moșnean a lui D-zeu.

8. Luptă pentru bine și pentru dreptate, răul și nedreptatea te vor goni, — dar tu vei eși biruitor.

9. Propovăduiește învățăturile lui Christos. Vei fi maltratată din partea celor interesați — dar nimeni nu va putea împiedeca venirea împărăției lui D-zeu.

Aceasta tâlcuire ne indică calea, care duce în viață.

Desigur nu e comoadă și nu poate fi parcursă în fuga automobilului. — Să renunțăm la ea?

Atunci la ce mai rostim cuvintele: Vie împărăția Ta?!

Câte printr'un canal săpat cu trudă și cu jertfe, șesuri imense acoperite cu bălți au fost prefăcute în pământ fertil. Rezultatul a rebo-nificat însuțit și înmăit osteneala omenească.

Un canal trebuie să săpăm și noi, prin care să se scurgă anomaliiile, minciuna și răutatea, cari fac vicața așa de urâtă. Cea-ce va rămânea după scurgerea murdăriei e „pământul făgă-duinții”.

Dar acest „pământ al făgăduinții” nu poate fi identificat cu nici o utopie politică ori mate-rialistă.

Repet: fericirea depinde numai în măsură mică de situația materială (având cele strict trebuitoare) și numai din pricina inegalității. Am fi nedrepti, dacă am măsura fericirea cuiva cu bunurile de cari dispune.

Deaccia ne interesează puțin felul cum se va schimba înfățișarea externă a lumii prin dife-ritele revoluțiuni sociale.

Pe „poarta strâmtă și calea îngustă” a feri-cirei nu pot purcede nici chiar doi indivizi ală-turi; va trebui să purcedem om de om, unul câ-te unul, având de învins fiecare acelaș obstacol: aplicarea firii omenesti spre cele rele și având de cucerit acelaș obiect: sufletul cu porniri bune.

Înaintând pe această cale, vom putea ajunge la ținta supremă ce și-au propus oamenii: la fericire.

Să plecăm deci, cât mai de grabă. Înaintel „Îmbrăcați-vă întru toate armele lui D-zeu... încingându-vă mijlocul vostru cu adevărul și îmbrăcându-vă cu platoșa dreptății. Și încăl-țindu-vă picioarele spre gătirea evangheliei pă-cii. Peste toate luând pavăza credinții... și coiful mântuirii... și sabia Duhului, care este cuvântul lui D-zeu. (Ap. Pavel. Efez. 6. 11—15).

La capătul drumului ne asteaptă împărăția lui D-zeu.

Omule, în toate momentele vieții, dă-ți bine seama de însărcinarea frumoasă, care o iai a-supra-ți, rostind cuvintele: Vie împărăția Ta!

Pr. ION GORON

Sudalmele

D-zeu a creat lumea aceasta întru atotbună-tatea sa. Pentru aceasta îl și preamăresc toate făpturile. El mărește munții, cari își înalță ca-petele întroenite. Mărirea lui D-zeu o vesteste întreg minunatul pământ, soarele, luna și ste-lele nenumărate, cari își parcurg drumul în ne-mărginitul gol, deasupra capetelor noastre. În-să toată lauda aceasta se aduce în tăcere.

Între toate creaturile pământului, cea mai de frunte, fără îndoială, este omul. Pe acesta l-a înzestrat și înfrunșat D-zeu, tocmai, ca să poată fi stăpânul tuturor celor de pe pământ, cu însușiri alesc și mai superioare, decât pe toate celelalte făpturi și vietuitoare. Între ace-srea numărăm, iară îndoială, la locul întâiu, fru-moasa însușire a vorbirii, a graiului căci numai omului îi este dată putința de a-și exprima cu graiu viu, prin cuvinte, cugetările și simțemin-tele, până când celelalte vietuitoare, lipsite de rațiune, sunt față de om, mute sau necuvântă-toare.

Și oare pentru ce a dat D-zeu omului darul vorbirii?

1. Ca să preamărească pe D-zeu și pe sfinții Lui, după cuvântul psalmistului David: „Doamne buzele mele, vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta” (ps. 51--15).

2. Ca să propovăduiască adevărul, să lățeas-că învățăturile cele bune și să dea sfaturi înță-lepte semenilor săi.

3. Să apere dreptatea; tot după cuvântul Psalmistului, ce zice: „Gura mea va spune dreptatea ta, toată ziua ajutorul Tău” (ps. 71--15).

4. Să predice moralul, înălțând virtuțile și pe cei virtuosi, sbiciuind păcatele și pe cei păcă-toși.

5. Ca să mângăe pe cei cuprinsi de năcazuri ș. a. m. d.

Și oare folosește omul graiul, acest mare dar dela D-zeu, în direcția aceasta? Durere, cei mai mulți nu, ei îl folosesc în direcție opusă, spre scopuri rele și ticăloase. În loc să vorbească mărirea lui D-zeu, vorbesc lucruri netrebnice și necuviincioase, injură, sudue și blastămă.

Că se aud sudalmele în crășme nu ne mirăm, căci crășmele nu sunt altceva decât bisericile satanei, unde sudalma înlocuește rugăciunea. Dar cu atât mai regretabil și îngrozitor este

laptul, că auzim sudalme în tot locul. Suduie în câmp, suduie acasă, căci bărbatul așa s'a îndatînat a vorbi cu muierea. Mama cu sudalme și blăstăme își acopere copiii, cu ele îl culcă, cu ele îl scoală. Ba încă se aud sudalmele îngrozitoare și în apropierea bisericilor. Sudue săracul, bogatul, bătrînul îngârbovit, ba chiar și din gura tinerilor și a copiilor mici auzim adesea sudalme urîte, de pe a căror buze am așteptat să culegem numai dragoste și modestie. Și nu aleg ocaziunile. Suduie deopotrivă când este năcăjit, precum și în clipele vesele, când are pagubă, sau belsug. Mulți oameni suduie cu atîta ușurătate, încît par'că sudalma li-s'a prefăcut în sânge și nu pot vorbi cuvințios.

Și ce este sudalma?

Sub sudalmă înțelegem, orice vorbe prin cari se necinsteste D-zeu, sfinții lui, ori vre-un lucru sfînt, mai departe, orice expresiune prin care își dorește cineva lui, sau deaproapei vre-un rău.

Cu drept cuvînt — după zisa sf. Apostol Iacob: — „Omul suduitor scoate din gura sa foc, o lume a nedreptății..... neînfrînată răutate, otravă de moarte (Epistola 6—8).

Dar afară de aceea, cel ce înjură, dovedește că nu posedă nici cuvenita cultură a inimii, căci omul înțelept și cu cultură adevărată, se ferește de acest obicei urît, într'adevăr, ca de foc, ca de o lepră lipicioasă de care se molipsesc și alții. Se ferește, știind, că sudalma este un păcat greu.

Mărimea și grozăvenia acestui păcat iese cu atîta mai tare la iveală, cu cât ne gândim, că sudalmele sunt de multeori îndreptate chiar în contra lui D-zeu, al cărui sfînt nume, nu ar fi iertat omului să-l pomenească, decît în rugăciune; apoi în contra lui Isus Christos Fiul lui D-zeu, care s'a jertfit pentru noi și pentru a noastră mîntuire; în contra bisericii întemeiate de El și a neperitoarelor sale învățături evanghelice; în contra Născătoarei de D-zeu, a mamei celei bune, care vecinic se roagă fiului său și D-zeului nostru, pentru noi păcătoșii; apoi în contra îngerilor, apărătorilor noștri, a sfinților precum și a deaproapei; cari sudalme în mod mijlocit tot pe D-zeu creatorul îl dejosesc.

Și este lucru foarte josnic, când, cineva arma căpătată dela binefăcătorul său ca el însuși să o folosească spre binele său să se apere cu ea, o întoarce tocmai împotriva Aceluia ce i-a dat-o.

Și pe acest Părinte a-l sudui, a-l injura, a-l huli, cum să nu fie un păcat mare vrednic de pedeapsă grea? E păcat strigător la ceru. De aceea Sf. Ioan Gură de aur zice: „Nu-i nimic mai rău ca și sudalmele“ (Ad. Timoth. c. V.) iar Sf. Jeronim zice: „Nu-i nimic mai înflorător ca sudalma, ori ce păcat în asemănare cu ea, este mai mic decît aceea“.

Omul are o limbă și o gură și când suduie, pe acestea le folosește pentru dejosirea lui D-zeu, iar dacă D-zeu îi arată mîna sa și îl ceartă, omul intru întunecimea sa, tot pe aceste organe le folosește, pentru rugăciune, față de Acela, pe care, cu puțin înainte l-a înjurat. Nu-i acesta un lucru nerusinat? Poate avea rugăciunea lui răsunetul adevărat? Nu! Dacă într'un vas cu oțel amestecăm vinul cel mai bun, de bună seamă că vinul își pierde calitățile sale și se prefăce și el în oțet. Intocmai așa și rugăciunea celui ce suduie. Inima lui se poate asemăna cu un vas cu oțet și fier, de unde se varsă venin, iar rugăciunea, ce apoi la caz de nevoie iese din gura lui, nu poate fi curată.

Să ne închipuim că o furnică mișcându-se în pulbere la picioarele noastre, ar căsca gura și ne-ar huli; și mai ales, dacă aceasta ar face-o de mai multe ori, puteane-vom răbda? Oare nu am striga: „Cum poate făptura aceasta nemernică să se ridice împotriva noastră cu atîta ură, când în tot momentul o putem strivi?“ Nu ne-am putea răbda, ci am călea-o cu piciorul.

Cu cât suntem însă noi mai nemernici, în asemănare cu nemărginitul D-zeu? Ce negrăită obrăznicie și răutate zace deci în păcatul sudalmei!

Dacă copilul tău, omule, care pentru toate câte are, ție are să-ți mulțamească, ți-s'ar împotrivi neîncetat, și ți-ar arunca în obraz cuvinte ca acestea: tată, blăstămat ticălos, afurisit, nemernic, suferile-ai acestea? De bună seamă ți-ar fi de nesuferită obrăznicia lui și în gândul tău ți-s'ar naște simțul de a-l pedepsi și muștra. Adu-ți însă aminte că și tu pentru ceea ce ești și pentru câte le ai, datorezi cu mulțumită lui D-zeu. El te-a zidit, te apără în toată clipa de perire, El te-a rescumpărat, și-a câștigat împărăția ceriului și totuși îți deschizi gura cu obrăznicie ticăloasă și arunci în mânia ta sudalme și injurători la adresa Lui?

Va zice însă cineva, Eu nu sudui decît atunci când sunt mînios, deci atunci nu pot să mă stăpînesc. Acestuia îi răspund, că în cazul a-

cesta, comite două păcate grele: mânia și sudalma. Dacă, de pildă, un lucru nu-ți reușeste, ori dacă te vatămă cineva, ce ai tu omule cu numele cel prea sfânt a lui D-zeu, ori a sfinților să-i sudui?

Altul va zice iarăși: „Asa m'am îndatinat cu sudalma, încât nici nu bag de seamă când sudui“. Cu atâta mai rău! Aceasta-i dovadă că are o conștiință laxă, că de nenumărate ori a suduit până acuma și că e vrednic deci de o pedeapsă aspră.

Prin înjurături, de câte ori nu te dai diavolului, dimpreună cu tot ce ai și dacă te ajunge mânia lui D-zeu, de îți piere o vită, ori te cuprinde o boală, te superi zicând, că nu ai noroc și esti lovit de soarte, uitând, se înțelege, că tu însuși ți-ai cerut pedeapsa dela D-zeu prin sudalma, cum vei avea tu bine, cel ce prin sudalma doarești cele mai rele deaproapele?

Nu-ți aduci aminte că doririle de rău ale tale, se pot întoarce asupra capului tău, căci doară știut este că: „Cel ce sapă groapă altuia, însuși cade într'ânsa“.

Un măestru mecanic a ajuns în urma unei crime, în fundul temniței. În singurătatea lui, încerca să vadă, nu cumva ar avea cătușele vreun defect, ca apoi să le rupă și să scape de greuțatea lor. Căutând cu deamănuntul se convinge, că acele cătușe, erau făcute chiar de mâna lui, că era măestru vestit, și avea bună reclamă. Deci zădarnică i-a fost încercarea, căci știuse ce material și lucru solid pusese pe ele. A trebuit deci să suferă el, ceea ce pregătise pentru altul. — Tocmai așa stă lucrul și cu sudalma. Cade suduitorul însuși, în cursa ce o pregătește, prin doririle de rău, altuia.

Cu cât mai urît este acest păcat, cu atât mai multă durere simțim în sufletul nostru, când trebuie să constatăm, că în poporul român, este foarte lățit. Atât e de lățită la noi această cangrenă, încât în multe locuri, toți: mici și mari, bărbați și femei, suduie cu cea mai mare ușurătate și nepăsare, ba, de multe ori în glumă sau în rîs. Intr'atâta s'au obișnuit cu această boală, încât nici nu mai simt că e păcat.

Lucru trist este acesta, mai ales, că cei ce cunoaștem viața și la alte popoare, știm că numai Ungurii și Românii suduie așa de urît, încât te cuprinde groaza, cum de nu se deschide pământul, să înghită pe cei păcătoși?! Alte popoare, mai culte, nu cunosc și nu și-au însușit această datină rea, ba sunt popoare, din al că-

ror dicționar lipsesc aproape, cuvintele de injurătură, cum sunt printre noi Sasii și Nemții, dintre cari unii — învățând dela noi acest lucru slab — suduie românește sau ungurește.

Și trebuie să ne cuprindă mirarea, de unde provine acest rău și ce e cauza de s'a lățit așa de tare? Căci celelalte păcate — deși nu se pot ierta și trebuiesc pedepsite, — totuși acelea încâtva se pot aplica, căci săvârșirea lor este în legătură cu neputința firii omenesti. Asa spre pildă, unii iură dela deaproapele, ca să-și stămpere foamea, ori cu gândul ca să se îmbogățescă ori din altă cauză. Deci câștigă un buclumesc. Alții trăesc în desfrânări, ca să-și stămpere plăcerile trupesti; altul iarăși mare ca să scape de vreun năcaz, de vre-o pedeapsă și a m. d.

Dar ce folos are omul de sudalme și blăstăme? Nici un folos! Deci ce-l îndeamnă pe om să suduie? Nimic alta decât un *învăț rău*, pe care cei tineri și-l însusesc dela cei bătrâni, dela părinți și ceilalți căseni, dela vecini și dela oamenii, cu cari viețuesc împreună. Cu adevărat se potrivește vorba: „Cum cântă bătrânii, așa ciripesc cei tineri“.

Putem deci constata, că acest păcat al sudalmei, provine în poporul nostru hotărît, numai din creșterea rea a tinerimii și a copiilor. Ea e lățită pe trupul neamului nostru, ca o pecingine, ca o buruiiană rea, care copleşte spițele și firele cele nobile.

Și cu cât e mai răspândită, cu atât mai mare silință trebuie să ne dăm cu toții, spre a o putea stârpi.

În legea testamentului vechiu prorocul Moise zice: „Cine înjură numele D-lui, cu moarte să moară (III Moise XXIV-16). Astfel Moise, a dat poruncă aspră în contra fiului unei Izraitlene ce a suduit, zicând: Scoateți din tabără pe cel ce a suduit și să-l ucidă cu petrii obștea întreagă“ (III Moise XXVI—14).

Asemenea în Test. Nou consideră Evanghelistul Marcu sudalma un păcat greu, când zice că „cine hulește împotriva Duhului sfânt nu va fi iertat în veci (III—29). Acelas lucru se vede și din cuvintele Evang. Mateiu ce zice: „Tot păcatul și toată hula, se vor ierta oamenilor, iară hula (sau sudalma) împotriva Duhului sfânt nu se va ierta“ (XII—31).

Fiind așa de urît și desgustător a sudui, ar trebui pe lângă pedeapsa lui D-zeu, să-l ajungă și pedeapsa legilor și stăpânirilor lumesti.

În vechime așa și era, căci cei bătrâni erau mai religioși decât cei de azi.

Azi sunt legi, cari pedepsesc pe cei ce vatămă stăpânirea lumească, dar aceasta nu-i desul, căci după cum obsearvă Sf. Ioan gură de Aur: „Dacă e cuviincios și de lipsă a pedepsi pe cel ce batjocorește pe Domnitorul țării, cu cât e mai de lipsă a amenința pe cel ce hulește pe însuși D-zeu, împăratul împăraților, pe stăpânul ceriului și al pământului.

Un împărat german, Rupert. (1400), a agrățiat pe toți răsvrățiții exilați din țară, dându-le voie să se reîntoarcă în patrie. A poruncit însă aspru, că, cei ce au înjurat pe D-zeu să rămână și mai departe în exil, căci — zicea el — „acestia au vătămat cea mai înaltă Majestate, pe însuși D-zeu; pe când, ceilalți au greșit mai mult contra oamenilor. Reîntorcându-se unii acasă pot să se răsvrătească și să facă conjurație, cel mult în contra mea, pe când, suduitorii de D-zeu, reîntorcându-se, se pot răsvrăti contra celor D-zeesti; și în acea țară, unde oamenii se răscoală împotriva lui D-zeu, acolo nici tronul Domnitorului nu mai poate fi sigur, și nici fericirea poporului nu poate dura mult“.

Chiar și în Austro-Ungaria era la 1723 o lege adusă de stăpânirea luneașcă (art. 110.), care dispunea ca „cei ce înjură pe D-zeu și sfinții, să fie pedepsiți în public cu pedeapsă trupească, — pentru întâia și a doua oră —, iar a treia oră să fie amenințați cu moarte ca și ucigașii și alți făcători de rele“.

Ludovic, un rege francez, a poruncit ca limba înjurătorilor să fie arsă cu fier roșu.

Dacă privim în zilele noastre, vedem, că puțin se lucră, pentru stăpânirea acestui rău, ce zace în popor. Cauza este, că la locuri competente sunt strecurați indivizi, cari înșiși premerg cu exemplu rău. Indiferentismul religios, ce stăpânește inimile multor conducători și luminători de azi ai poporului, contribuie în mare măsură la susținerea acestui rău.

Ar fi foarte de dorit, să se aducă și la noi o lege strictă, care să pedepsească aspru, pe cel ce își murdărește sufletul cu sudalme.

Numai prin cultură s'ar putea poporul nostru nobilita și ar abandona -- pe încetul — obiceiul rău al sudalmei.

Mai întâi noi, cei crescuți prin școli, trebuie să scoatem din numărul cuvintelor, pe cari le folosim în graiul nostru zilnic, pe toate vorbele

de sudalmă și blăstăm, întocmai cum se scoate neghina din sămânături.

Cei deprinși cu sudalmele, nu au decât să voiască tare, a se deslănțui de ele și vor isbuti, căci: „tot învățul are și desvăt“ Când te ispitește satana la vorbe de ocară și sudalme, adu-ți aminte crestine, mai întâiu, la folosul ce-l tragi, ori dacă nu, — și la tot cazul folosul nu ai — la paguba și povara ce îți câștigi sufletului și conștiința dreaptă îți va arăta cărarea cea bună, Ce alta decât voința tare face pe secatri, de se leapadă brusc de sudalme și betie? Ori doară numai noi să nu fim în stare a ne stăpâni, noi cari avem toate tainele?

Dacă în sufletul fraged al copiilor, vom sămăna numai sămânța bunei cuviințe, dacă cei adulți vor abandona vorbele rele și vor vorbi numai pe cele plăcute, atunci generația crescândă, nu va avea de unde să-și însuesască păcatul sudalmeilor. Iar întru cât dela vecini, ori altcineva, totuși s'ar învenina cu acest păcat, încă de timpuriu trebuie desvătă și pedepsit, ca să nu se încuibe în sufletul său acest păcat.

Deci să ne curățim sufletul de mânie și răutate și pripire, din cari se nasc sudalmele și să urmăm sîntului Sf. Ap. Pavel ce ne zice: „Iar acumă lepădați-vă de toate acestea: de mânie, de aprindere, de răutate, de sudalmă, de cuvintele de rușine, din gurile voastre“ (Col. III—8).

Căci după zisa înțeleptului Solomon: „Cel ce își grijește gura sa își grijește sufletul, iar cine-i nesocotit la vorbă își câștigă lui-și rele“ (Prov. XIII—3).

Poporul izrailtean, care nu era creștin, era atât de credincios și pătruns de dragostea față de Jehova, încât nici nu îndrăznea a-i rosti numele. Chiar legiuitorul Moise a dispus: „carele va numi numele Domnului cu moarte să se omoare (III Moise XXIV—14).

Buzele lor le țineau cu mult mai păcatoase, decât să treacă prin ele numele Lui cel sfânt.

Cu cât mai vrednici de pedeapsă suntem noi, cari ne numim creștini și nu numai pomenim numele lui D-zeu, dar îl și suduim.

Pe noi creștinii însă, pe cari ne-a scos din întunec la lumină cea adevărată nu ne poate ierta căci, chiar și o fiară sălbatecă o poți imblânzi prin facere de bine, deci numai omul să fie mai nerecunoscător față de binefăcătorul său?

Iată pentru ce eu, mai micul, ce din inimă do-

resc înălțarea poporului meu, rog pe propoveditorii cuvântului, să stăruiască pe lângă turmele lor, să nu iee numele Domnului D-zeu în desért, ci acest păcat să cerce a-l stârpi, ca pe o buruiiană veninoasă.

Iar de încheiere, dorind a vedea scumpa noastră țară, marită cu jertfa de sânge a atâtor eroi, așezată alături de țările binecuvântate de D-zeu, iar pe poporul nostru românesc, alături de popoarele culte, din a cărui dicționar să lipsească cuvintele de hulă și sudalmă, sfârșesc cuvântul meu asupra acestui flagel, cu exclamarea psalmistului David: „Pune Doamne pază gurii mele și usă de îngrădire împrejurul buzelor mele” (Ps. 141—3); căci: Cel ce își grijește gura și limba, își scuteste sufletul său de strămtori (Prov. XXI—23).

ALEXANDRU BABĂ paroh.

Curs Pastoral

În Sibiu s'a deschis Luni, în 17 Noembrie al doilea curs pastoral.

Înainte de prânz s'a celebrat sfânta liturghie la catedrală după care s'a făcut inaugurarea cursului pastoral prin I. P. S. Sa fiind prezenți profesorii conferențieri.

A cântat corul studenților rugăciunea Tatăl nostru, apoi a urmat vorbirea I. P. S. Sale. Tăria bisericii atârnă de duhul apostolic al slujitorilor ei. Misiunea clerului nu poate fi substituită. Clerul primește de colaboratori pe toți factorii progresului, fără să fie eclipsat de cineva. Și cu cât are mai mulți colaboratori, acestia sunt mai înlesniți pe urma misiunii clerului.

Dar într'o epocă științifică, cum este epoca noastră, clerul e avizat să se perfecționeze necontenit. Dictonul veacului nostru: Știința e putere, dar știința divinității e mântuire.

Cursul pastoral e un mijloc de perfecționare, ca și organizațiile preoțești.

Avem de rezolvit o mulțime de probleme. Și această nu e cu puțință fără o temeinică cultură de specializare.

După această ascensorul Tr. Scorobet, explică rostul cursului pastoral, și comunică programa ce s'a fixat pentru acest curs pastoral actual.

De încheiere corul studenților a mai cântat o cântare.

Consistoriul nostru încă proiectează de mult aceste cursuri și le va introduce îndată ce ni se va da posibilitatea plasării cursiștilor.

ORDINAȚIUNI

Nr. 7090. — La intervenția noastră pentru acordarea de remunerații preoților cateheți Ministeriul Instrucțiunii cu adresa sa Nr. 10873 din 7 Nov. 1924 ne face cunoscut că conform prevederilor art. 61 din legea învățământului primar, preoții cari predau învățământul religios elevilor din scoalele primare, nu au dreptul la nici o plată din partea Ministerului, deoarece prin acelaș art. de lege învățătorii sunt obligați să facă ei și instrucția religioasă. Textul articolului 61 este următorul:

Art. 61. — Învățământul religios și moral este obligatoriu. Materia de studiu va fi stabilită de autoritățile superioare religioase, în înțelegere cu Ministerul Instrucțiunii.

Ea se predă, în localul scoalei, două ore pe săptămână de învățator, dacă este de aceeaș confesiune cu elevii, dar poate fi predată și de preot.

Când învățătorul este de altă confesiune, sau elevii aparțin mai multor confesiuni, eclesiasției cultelor respective îngrijesc, în mod gratuit, de instrucțiunea și educațiunea religioasă a școlărilor reervându-li-se ore speciale în orăriul scoalei, astfel ca învățământul obișnuit să nu fie tulburat în mersul său, nici școlarii să nu fie împiedicați de a veni exact la orele hotărâte pentru predarea celorlalte lecțiuni.

Comunicăm aceasta on. preoțimi spre știre și conformare.

* * *

Nr. 7219. — Dela Sf. Sinod primim că N-ru 407 următoarea adresă:

Observăm că atât la Cancelaria Sf. Sinod cât și la Consistoriul Superior Bisericesc se trimet, în special din nouile ținuturi, fie de către preoți pentru nevoile lor personale particulare, fie de către persoane particulare, petiții și memorii netimbrate, sau insuficient timbrate, căroră, conform prevederilor legale, nu li se pot da nici un curs. Se atrage deci atenția clerului ca oridecâteori înaintează Sf. Sinod sau Consistoriului Superior Bisericesc, vre-o cerere sau vre-un memoriu pentru interese particulare, să le timbreze cum prevede legea dacă doresc ca cererilor respective să li se dea curs. Altfel, ori-cărei cereri sau memoriu privitor pe interese particulare, netimbrate sau insuficient timbrate nu li se dă nici un curs.

STIRI

Institutul teologic al eparhiei noastre își serbează inaugurarea solemnă Duminică în 7 Dec. La această serbare sunt invitați toți binevoitorii acestui institut.

* * *

Donație. D-l deputat Dr. Ion Matei a esoperat pe seama zidirii bisericii noastre din Zaul de Câmpie un ajutor de zece mii de lei. Pe această cale i-se exprimă în numele poporului mulțumită și recunoștință. — Petru Șaulean paroh

* * *

Regele Alexandru al Jugoslaviei a oferit d-nei Cantacuzino, președinta Miceii Antante feminine, ordinul Sf. Sava în gradul de comandor.

* * *

Trei gemeni. În comuna Bujorca din Basarabia femeia Mariana Carauș a dat naștere în ziua de 29 Octombrie la trei copii: doi băieți și o fetiță. Spre seară unul din băieți a murit, iar ceilalți doi și mama se simt foarte bine.

* * *

Un milion de lei pentru o floare. La expoziția de horticultură din Londra figurează o orhidee unică prin forma și culoarea sa. Ea înfloreste la fiecă opt ani și numai două săptămâni. Floarea este evaluată la 10.50 lire sterline, adică nu tocmai departe de un milion lei.

* * *

Calendar săptămânal.

Luni	1	Sf. Prooroc Naum
Marți	2	Sf. Prooroc Avacum
Mercuri	3	Sf. Prooroc Sofonie
Joi	4	Sf. Varvara și Ioan Damaschin
Vineri	5	Sf. Sava cel sfânt
Sâmbătă	6	(†) Sf. Ierarh Nicolae
Duminică	7	Sf. Amvrosie și Filoteea

Duminica 27 după Rusalii. Glas 2. Voscr. 5.
Eț.s. VI. 10—17. Luc. XII. 10—17.

* * *

Calendarul „Clujul Românesc” pe anul 1925

apare în luna Noembrie cu sematismul eparhiei, îndrumări referitoare la reforma calendarului, datele exacte ale târgurilor și cu un cuprins literar bogat potrivit pe seama intelectualilor și a poporului de pe sate.

CĂRȚI

A apărut: „Hotărârile Adunării Naționale din Alba-Iulia. Considerațiuni de drept public” de d-l Iosif Iacob, fost prefect. 64 pagini, prețul rîa” și la țbăte librăriile mari din țară. lei 30. Se află de vânzare la tipografia „Biha-

* * *

La consistoriul nostru sunt depozitate spre desfacere următoarele cărți:

1. Papism și ortodoxism în Ardeal de Dr. G. Ciuhaudu — — 12.— Lei
2. Români ortodocși și Români uniți de Dr. G. Ciuhaudu — 10.— Lei
3. Ortodoxia și creștinismul apusean de P. L. Nicodim — — — 8.— Lei
4. Schisma Românească sau Unirea cu Roma — — — — — 2.50 Lei
5. Analele Asociației „A. Saguna” II. și III. à 20 lei, pentru membri — — — — — 16.— Lei
6. Invățăminte cu icoane (12 cărți postale cu icoane din Sft. Scriptură) — — — — — 10.— Lei
7. Vieța unei mame credincioase de Dr. I. Lupăș — — — 5.— Lei
8. Spice din istoria bisericii de Dr. I. Lupăș — — — — — 5.— Lei
9. O pagină din lupta noastră pentru existență de P. S. N. Ivan — — — — — 5.— Lei
10. „Problema educației sexelor” 8.— Lei
11. „Femeia” de Dr. C. Stanca — 20.— Lei
12. Regule de drept și de morală scoase din Sfânta Scriptură de M. Dupin trad. de M. W. Pacu — — — — — 35.— Lei

Nr. 557—924

2—3

CONCURS

Subsemnatul oficiu protopresbiteral în conțelegere cu comitetul parohial din Vidra de sus, apoi în conformitate cu ordinul Ven. Consistor Eparhial Nr. 6251—924 și al Ministerului Cultelor și Artelor Nr. 46800—924, se escrie concurs, pentru întregirea postului:

1. de paroh al parohiei de cl. I. nou înființată, Avram Iancu;

2. și pentru întregirea postului de paroh al parohiei de cl. III. Vidra de sus.

Emolumentele împreună cu aceste posturi sunt: Câte 3—3 jug. fânaț, ca sesiune parohială pentru fiecare paroh; salariul dela stat și venițele stolare obicinuite.

Parohul parohiei Avram Iancu, va avea să servească și-ta liturghie tot în a II-a Duminică, în capela de lângă muzeul „Avram Iancu”.

Cererile de concurs instruite conform normelor în vigoare, se înaintează subsemnatului oficiu în termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Candidații să vor prezenta în una din Dumineci sau sărbători în parohie, pentru a face cunoștință cu poporul și a dovedi dexteritatea lor în cântările bisericești, cuvântări și serviciile divine.

Oficiul protopresbiteral ort. român.

Câmpeni, 17 Noembrie 1924.

Iosif Gombos, protopop.

Nr. 512—1924 prot.

3—3

CONCURS

Pentru ocuparea postului de paroh în parohia de cl. III. Ticud, protopresbiteratul Murăș-Ludos, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Beneficiile împreună cu acest post sunt:

1. Întregirea salariului dela stat.

2. Sesiune parohială 26 jugăre, primite deja prin reforma agrară și eventual completarea până la 32 jugăre.

3. Zi de lucru dela fiecare familie.

4. Stoa îndatinată.

Concurenții vor înainta cererile de concurs instruite conform normelor în vigoare subsemnatului oficiu protopresbiteral în termenul fixat; iar pentru a face cunoștință cu poporul se vor prezenta în vre-o Duminică ori sărbătoare la biserică spre a cânta ori celebra și predica, observând dispozițiile art. 33 din Regulamentul pentru parohii.

Murăș-Ludos, la 27 Octombrie 1924.

Oficiul protopresbiteral ortodox român al Murăș-Ludoșului în înțelegere cu comitetul parohial din Ticud.

Romul Popa, protopop

Nr. 83—1924

2—3

CONCURS DE LICITAȚIE MINUENDA

Comitetul parohial ort. rom. din Cheța de Murăș la 23 Noembrie 1924 ora 2 p. m. dă în întreprindere pe cale de licitație publică minuenda zidirea bisericii conform planului și devizului aprobat de Veneratul Consistoriu eparhial din Cluj Nr. 5827—1924.

Doritorii de a lua această zidire în întreprindere vor depune la epitropia parohială vadiu de 10 % a prețului de strigare care este 212.127 Lei. Anumite materiale de Construcțiune precum și cărânsia le prestează credincioșii în natură.

Informațiuni detaliate să primesc la Ofic. par. ort. din loc unde să pot vedea planul și devizul.

Cheța de Mureș la 23 Oct. 1924.

Elie Șerban, par. ort. rom.

Ioan Puiac, epitrop.

Imprimare Oficiale

In atențiunea officilor protopopești și parohiale

Toate imprimatele pentru încheierea socotelilor bisericești și școlare, blanchete pentru rapoarte oficiale, precum și orice fel de rechisite de birou se află depozitate și se pot comanda cu prețuri convenabile dela

LIBRĂRIA

„Cartea Românească” S. A.

Sucursala CLUJ, Piața Unirii Nr. 7.

Expediția se face cu ramburs.